

I Lovens 2det Afsnit træffer jeg paa en Bestemmelse, der, efter hvad jeg har yttret, ikke fandtes i det tidligere Lovforslag, og som, det tør jeg sige, heller ikke har været kendt i vor Lovgivning, i det Mindste ikke i den Udstrækning, som her foreslaas. Det er en Bestemmelse, der skulde følge af Lovens om Eignen af 2den Januar 1871 § 6, andet Stykke, og gaar ud paa, at i Tilfælde af Selvmord eller anden pludselig Død skal Lægen hurtigt mulig tilkaldes. Jeg har naturligvis ikke meget tilovers for denne Lov af 2den Januar 1871, som jeg tror blev fremkaldt ved en panisff Skret, som havde udbredt sig, fordi, efter Sigende, en Mand var bleven levende begravet. Dette tillægger jeg som sagt ikke stor Vægt, og jeg tror ikke, at denne Lov har høstet mange Laurber hverken fra den ene eller anden Side, siden den kom ud i Livet; men nok er det, Lovens Hæde, og naar vi have Loven, skulle vi respektere den. Jeg mener nu, at den Bestemmelse i nævnte Lovs § 6, andet Stykke, vanskeligt overholdes, naar vi ikke faae Sagen ordnet paa den Maade, som nærværende Lovforslags § 25 foreskriver, eller paa en anden Maade, hvilken jeg skal komme til at omtale. Jeg kender nemlig et Exempel fra forrige Aar paa, at en Mand druknede; om det var med eller imod hans Villie, kan jeg ikke sige. Den Mand, som eiede Stedet, hvor den Drukne havde Ophold, og som skulde hente Lægen, kom til mig og spurgte, hvad han skulde gjøre, thi han havde hverken Hest eller Bogn. Jeg svarede hertil, at det var meget uheldigt, at jeg heller ikke havde Hest eller Bogn hjemme, thi ellers skulde jeg gjerne have kjørt for ham, da han var en god Bekendt af mig. Han gik derpaa til Sogneraadet, men Sogneraadet vilde ikke have Nogen dermed at gjøre. Derpaa henvendte han sig til Sognefogden, men her var det Samme Tilfældet, at heller ikke han kunde kjøre, da det var en travl Tid, og først Dagen efter, altsaa 1½ Døgn efter, at den Ulykkelige var funden, fik man Lægen hentet. Det vilde da være vanskeligt at gjøre Ansvar gjældende overfor en saadan Mand, naar han ikke kunde faae Nogen til at kjøre for sig, og derfor siger jeg, at vi maa have en Bestemmelse, der ordner dette Forhold; men det er et Spørgsmaal, hvorvidt det er rigtigt at lægge denne Pligt over paa den enkelte Kommune, eller om den ikke snarere skulde lægges paa Amtskommunen. I Jd. af 26de Juni 1844 § 4 have vi jo noget Eignende, nemlig naar Lægen skal besigtige Personer, som ere fundne døde ved Selvmord eller Eignende; Udgifterne hvile da paa Amtskommunen. Jeg mener nu, at de hellere skulde hvile paa Sognekommunen, men jeg nævner det blot, for at det ved en fremtidig Behandling af Sagen kan tages under Overveelse, hvad der er det Rigtigste. — Med Hensyn til § 27 forstaar jeg ikke, hvorfor man ikke har fulgt den samme Regel, som er fulgt i første Afsnit, nemlig

at den Betaling, som fordres for Pligtjører, kan afdrages i det Bidrag, som den Vedkommende skal yde til Kommunen, isædedfor, som her foreslaaet, for ydet Pligtjører kun kan afdrages af Vedkommendes Restancer til Kommunen. Med Hensyn til dette Afsnit har jeg ingen videre Bemærkninger at gjøre, og jeg skal blot flygtig sige, at jeg tror, at det er enkelte Mulktbestemmelser, som skulde ændres. Dette er imidlertid et mindre væsentligt Punkt, og jeg skal derfor ikke indlade mig videre derpaa. — I tredje Afsnit, som jeg nu kommer til, er der en Bestemmelse, som jeg paa ingen Maade kan billige. I andet Afsnit af § 38 fillles nemlig de Militære paa en anden Jod end de Private. Jeg indrømmer vel, at det i paakommende Krigsberedskab kunde være rigtigt at stille de Militære anderledes end de Private, men udenfor dette Tilfælde kan jeg ikke se, hvorfor de Herrer Militære skulle fillles anderledes end de Private. Fjor var hele Udvalget enigt om, at dette Afsnit af § 38 skulde udgaa, og i denne Tanke bleve vi stærkt støttede af et militærkyndigt Medlem, nemlig Ingeniørkapitain Nyholm, som den Gang var Folketingsmand for Sjöring Amts 3die Valgkreds. Efter min Erfaring anser jeg det ogsaa for meget uheldigt at beholde denne Bestemmelse, thi jeg har set, paa hvilken Maade de Herrer Militære omgaaes med Folks Tid og Arbejdskraft, ikke at tale om, paa hvilken Maade de undertiden behandle baade Menneffer og Dyr. Jeg har en Gang, rigtignok for endel Aar tilbage, været Vidne til, at en Mand vilde have mistet et Par Heste, som efter de nuværende Priser vare 800 Rd. værd, hvis en tilfældig Hændelse ikke var indtruffen, nemlig at Militæret gjorde Soldt. Jeg skal fortælle et Exempel for at bevise, hvor urimeligt det er, at de Herrer Militære have den Ret at kunne rekvirere Befordring. Det hændte sig i Aar ved Afsmarschen fra Hald til Garnisonsstederne, at en større Afdeling blev indkvarteret i den Kommune, hvor jeg bor, tilligemed Staben og Trænet. Som Følge heraf kunde man jo antage, at vor Kommune den næste Dag skulde kjøre vedkommende Stab og Træn nogle Mil henimod Garnisonsstedet, thi det vilde jo i og for sig være rigtigt. Man skulde jo altsaa have troet, at man vilde have beordret vor Kommune til at kjøre Staben og Trænet videre henimod Garnisonsstedet; men nei, det gjorde de Herrer ikke. De beordrede en Kommune, hvoraf en Del laa 2 Mil nærmere ved Garnisonsstedet, til at møde i vor Kommune for at hente Staben og Trænet over til denne Kommune, og dernæst beordrede de vor Kommune til at møde i den anden Kommune, som laa 2 Mil nærmere ved Garnisonsstedet, for derfra at kjøre dem 3 à 4 Mil længere bort. For den anden Kommune havde dette ikke saa stort at betyde, men for vor Kommune var det, naar jeg regner Hens og Hjemreisen med, en 6 à 8 Mil længere Kjørel, end man havde